

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.453 van 21 april 2016
in de zaak A. 212.373/VII-39.114.**

In zake : 1. Kevin VANDE WALLE
 2. Bernadette SIMOENS
 3. Magdalena DUYVEJONCK
 4. Ronny BOSSUYT
 5. Marc KOEKUYT
 6. Joost MARTIN
 7. Denise DENYS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marleen Ryelandt
 kantoor houdend te 8200 Brugge
 Gistelsesteenweg 472
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 27 februari 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 11 april 2013, houdende het verlenen van een milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een varkenshouderij met mestverwerkingsinstallatie, gelegen aan de Vijfhuishoekstraat 16 te Torhout, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.612 van 2 oktober 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de besteden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 maart 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marleen Ryelandt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Tine Strubbe, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan de Vijfhuishoekstraat 16 te Torhout wordt een varkenshouderij geëxploiteerd. Met het oog op de uitbreiding van de inrichting met onder meer 202 mestvarkens en een mestverwerkingsinstallatie met een capaciteit van 20.000 ton per jaar, wordt op 15 december 2012 een milieuvergunningsaanvraag ingediend.

3.2. Op 11 april 2013 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

3.3. Eerste verzoeker dient op 28 mei 2013 als belanghebbende omwonende een bestuurlijk beroep in tegen deze vergunningsbeslissing.

3.4. Nadat, in het kader van de administratieve beroepsprocedure, de nodige adviezen werden ingewonnen, verklaart de bevoegde Vlaamse minister het beroep gedeeltelijk gegrond. De milieuvergunning wordt verleend, zij het dat de bijzondere exploitatievoorwaarden worden aangepast.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunten van de partijen

4. De verwerende partij betwist het belang van de tweede tot en met de zevende verzoekende partijen op grond van het feit dat zij niet persoonlijk het administratief beroep hebben uitgeput. Zij verwijst daarbij onder meer naar het arrest nr. 141.016 van de Raad van State van 22 februari 2005. Voor eerste verzoeker volstaat het volgens de verwerende partij niet dat zijn woning is

gesitueerd op 150 meter van de mestverwerkingsinstallatie, om zijn belang aan te tonen. Waar eerste verzoeker zich beroept op geurhinder, wijst de verwerende partij er op dat hij zich in 2013 “wetens en willens” is komen vestigen in agrarisch gebied, zodat hij op de hoogte diende te zijn van de mogelijke geurhinder. Voorts is deze geurhinder voornamelijk het gevolg van de omliggende landbouwbedrijven en niet van de bestreden inrichting, en zal de in het geding zijnde uitbreiding geen enkel effect hebben op de reeds bestaande geurhinder. Bijgevolg kan eerste verzoeker geen voordeel halen uit een eventuele vernietiging. Aangaande de beweerde verkeershinder, wijst de verwerende partij er op dat de transporten van en naar de vergunde inrichting niet langs de woning van eerste verzoeker dienen te verlopen. De lawaaihinder die met deze transporten zou gepaard gaan, acht de verwerende partij inherent aan het agrarisch gebied. Bovendien wijst zij erop dat als bijzondere exploitatievoorwaarde werd opgelegd dat er ‘s nachts geen transporten mogen plaatsvinden. Ten slotte stelt de verwerende partij nog dat niet wordt gemotiveerd welk belang de verzoekende partijen zouden kunnen hebben bij de ingeroepen algemene verkeershinder.

Beoordeling

5. Geen enkele bepaling schrijft voor dat inzake milieuvergunningen het georganiseerd bestuurlijk beroep moet zijn uitgeput door de verzoekende partijen zelf. Het volstaat dat de bestreden beslissing in laatste aanleg is gewezen.

Om zijn belang aan te tonen bij de nietigverklaring van de vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet een verzoeker voorts minstens aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie.

De afstand tussen de betrokken inrichting en de woningen van de verzoekende partijen schommelt tussen 100 en 350 meter. Er kan geredelijk worden aangenomen dat hun woon- en leefomgeving nadelig wordt beïnvloed door

de uitbreiding van een hinderlijke inrichting van klasse I, dit is het type van inrichting dat door de decreetgever als meest hinderlijk wordt beschouwd

Het feit dat eerste verzoeker zich in agrarisch gebied zou zijn komen vestigen, doet niets af aan zijn belang bij voorliggend annulatieberoep.

De verzoekende partijen hebben dan ook wel degelijk belang bij hun beroep tot nietigverklaring. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de verzoekende partijen

6. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de bepalingen 3.2.2 tot en met 3.2.5 van de ministeriële omzendbrief RO/2006/01 van 19 mei 2006 betreffende het afwegingskader en de randvoorwaarden voor de inplanting van installaties voor mestbehandeling en vergisting (hierna: omzendbrief RO/2006/01), het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en artikel 52, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I).

In dit middel betogen zij, kort samengevat, dat de omzendbrief verordenende randvoorwaarden inzake mobiliteit bevat die in het bestreden besluit worden geschonden, met name op het vlak van de “bedrijfsgebondenheid” en de aanvoerafstand. Waar in het bestreden besluit als bijzondere exploitatievoorwaarde wordt opgelegd dat de mestleveranciers niet verder dan twintig kilometer van het bedrijf mogen liggen, beschouwen de verzoekende

partijen zulks als een dermate ruime afstand dat er “nog moeilijk sprake (kan) zijn van een bedrijfsgebondenheid”. In dit verband hekelen zij het feit dat zowel in de beslissing genomen in eerste aanleg als in het bestreden besluit steeds verschillende cijfers worden gehanteerd inzake de mest afkomstig van de exploitant en zijn medevennoten enerzijds en derden anderzijds, om vervolgens te besluiten dat wanneer “meer dan 96,5 % (mest) moet aangevoerd worden door derde exploitanten, (...) (dit) niet als 'bedrijfsgebonden' kan worden beschouwd”. De transportafstand is voor de verzoekende partijen evenmin duidelijk, nu in het bestreden besluit zowel wordt gesproken over een straal van twee kilometer als zes kilometer, om vervolgens in de bijzondere exploitatievoorwaarde een afstand van twintig kilometer op te leggen.

7. De verzoekende partijen voegen in hun memorie van wederantwoord toe dat, zelfs indien de omzendbrief niet verordenend zou zijn, de materiële motiveringsplicht hoe dan ook veronderstelt dat de feiten correct beoordeeld worden. In het bestreden besluit wordt er echter “gegoocheld (...) met cijfers met betrekking tot het aantal bijkomende transporten, de hoeveelheid te verwerken mest, (en) de impact van het transport op de plaatselijke landelijke wegen”. Zij benadrukken dat de verbindingsweg ongeschikt is voor zwaar transport, dat de opgegeven route niet zal worden gevolgd, dat het niet te verantwoorden valt dat er mesttransporten zijn van maximum twintig kilometer ver en dat het, gezien de hoeveelheid aangevoerde mest van derden, onmogelijk is om de mobiliteitsimpact in te schatten. Voorts stellen zij dat de verwerende partij bij haar beoordeling niet beschikte over mestaanvoercontracten.

Beoordeling

8. De omzendbrief RO/2006/01 heeft geen verordenende kracht, zodat een eventuele schending ervan niet de onwettigheid van het bestreden besluit met zich zou kunnen brengen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het bestreden besluit overweegt in het bijzonder dat de mest deels aangevoerd wordt door de exploitant zelf (700 m³ plus 500 m³) en zijn medevennoten (9.500 m³), en deels door derde bedrijven die dan wel “niet verder dan 20 km van het bedrijf mogen liggen”. Van enige onduidelijkheid is in dit verband, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen stellen, geen sprake. Evenmin tonen de verzoekende partijen de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid aan van de overweging uit het bestreden besluit “dat het grootste deel (van de totale verwerkingscapaciteit van 20.000 ton), circa 10.700 m³, (...) wordt aangeleverd vanuit 6 bedrijven uit de onmiddellijke omgeving van de mestverwerkingsinstallatie (maximum 6 km) (...) en dat de installatie dus ten dienste staat van het eigen bedrijf en landbouwbedrijven in de omgeving zodat de locatie op deze plaats verantwoord kan worden”. De kritiek van de verzoekende partijen aangaande de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen is irrelevant, nu het bestreden besluit, ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep, in de plaats is gekomen van deze beslissing. De maximale aanvoerafstand van 20 kilometer voor de overige mestleveranciers betekent op zich nog niet dat deze als bijzondere exploitatievoorwaarde opgelegde afstand kennelijk onredelijk zou zijn.

Nu niet wordt aannemelijk gemaakt dat het bestreden besluit met feitelijke onjuistheden behept is, kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd in hun stelling dat de mobiliteitsimpact niet kan worden ingeschat. Het bestreden besluit gaat wel degelijk zelf over tot een dergelijke inschatting.

De kritiek met betrekking tot het ontbreken van mestaanvoercontracten in het dossier kan niet voor het eerst op ontvankelijke wijze in de laatste memorie worden aangevoerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunten van de verzoekende partijen

9. In het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen in essentie dat de verwerende partij niet in redelijkheid kon beslissen dat het risico op verkeershinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Meer in het bijzonder wijzen zij erop dat de bijkomende transporten hinder zullen veroorzaken op de smalle landelijke wegen, temeer nu deze tot een afstand van 20 kilometer van het bestreden bedrijf mogen komen. De verzoekende partijen herhalen hierbij hun kritiek uit het eerste middel dat het “niet duidelijk (is) op basis van wat het aantal transporten werd berekend, nl op een totale capaciteit van 10.700 m³/jaar, dan wel 15.000 ton/jaar, dan wel 20.000 ton/jaar”. Zij benadrukken verder dat de Vijfhuishoekstraat en de Kortemarkstraat “lange, bochtige en smalle landelijke wegen” zijn, waarop grote transporten niet kunnen kruisen. Zij achten het voorzien in uitwijkstroken aan de bochten in dit opzicht onvoldoende, temeer nu ook andere landbouwtransporten van landbouwbedrijven in de omgeving van deze wegen gebruik maken. Ook beschouwen de verzoekende partijen het onredelijk dat een mestverwerkingscapaciteit van 20.000 ton wordt vergund, nu de exploitant en zijn vennoten zelf slechts 10.700 m³ mest te verwerken hebben en de exploitant zelf zou hebben verklaard slechts een installatie met een capaciteit van 15.000 ton te hebben aangekocht.

10. In hun memorie van wederantwoord kennen de verzoekende partijen de overwegingen uit het bestreden besluit met betrekking tot de uitwijkstroken een centrale rol toe in de beoordeling van de mobiliteitsimpact door de minister. Zij achten het evenwel “weinig redelijk (...) dat een derde, zijnde het stadsbestuur van Torhout, op verzoek van een exploitant, kan worden verplicht om uitwijkstroken aan te leggen”. Bij gebrek aan enige afdwingbaarheid, beschikken de verzoekende partijen zodoende niet over de zekerheid dat de uitwijkstroken er ook daadwerkelijk zullen komen. De verzoekende partijen beklagen zich er daarbij nog over dat niet is bepaald welke praktische invulling aan deze uitwijkstroken zal worden gegeven.

Beoordeling

11. Het bestreden besluit bevat aangaande de mobiliteitsproblematiek de volgende motivering:

“Overwegende dat er in de huidige situatie circa 75 transporten per jaar zijn voor de aanvoer van varkens en voeders en voor de afvoer van mest en varkens; dat het aantal transporten in de beoogde situatie afneemt tot circa 74 transporten per jaar; dat de toename in het aantal transporten voor de aanvoer van varkens en voeders en de afvoer van varkens ten gevolge van de beoogde uitbreiding volledig gecompenseerd wordt door het wegvallen van de transporten voor de afvoer van mest aangezien de mest in de geplande mestverwerkingsinstallatie zal verwerkt worden;

Overwegende dat het aantal transporten voor de mestverwerkingsinstallatie op 976 transporten per jaar wordt ingeschat; dat dit overeenkomt met een gemiddelde van circa 19 bijkomende transporten per week; dat het aantal transporten wordt beperkt door de aanvoer van mest zoveel mogelijk te combineren met de afvoer van effluent; dat er voor de mestverwerkingsinstallatie een nieuwe inrit langs de Akkerstraat wordt voorzien; dat de mest van de 4 landbouwbedrijven van medevennoten van de mestverwerkingsinstallatie (allen uit de regio) in de mestverwerkingsinstallatie zal verwerkt worden (samen 9.500 m³/jaar); dat het transport van deze vrachten zal gebeuren langs het lokale wegennetwerk;

Overwegende dat het aangewezen is om als bijzondere voorwaarde op te leggen dat de mestleveranciers niet verder dan 20 km van het bedrijf mogen liggen om te garanderen dat de installatie in functie van bedrijven uit de omgeving blijft staan;

Overwegende dat de transporten het bedrijf zullen bereiken via de Kortemarkstraat, verbindingsweg tussen Kortemarkstraat en

Vijfhuishoekstraat, Vijfhuishoekstraat en Akkerstraat; dat de Kortemarkstraat over 2 gescheiden baanvakken beschikt, maar de andere wegen van deze route breed genoeg zijn voor één vrachtwagen, niet voor het kruisen van voertuigen; dat de route over slechts circa 900 m over deze smalle wegen loopt (vanaf Kortemarkstraat tot inrit bedrijf); dat de exploitant in samenspraak met het stadsbestuur van Torhout voorziet in uitwijkstroken ter hoogte van de kruispunten verbindingsweg tussen Kortemarkstraat - Vijfhuishoekstraat en Vijfhuishoekstraat - Akkerstraat; dat de gronden aan deze kruispunten eigendom zijn van de exploitant en van een medevennoot; dat er slechts 1 woning is gelegen langs de route tussen de Kortemarkstraat en de inrit van het bedrijf; dat de transporten niet langs de woning van de beroepsindieners passeren; dat in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat de inrichting pas in gebruik mag worden genomen na de realisatie van de uitwijkstroken;

Overwegende dat het risico op verkeershinder tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt”.

Hiermee wordt de transportproblematiek duidelijk bekeken vanuit de globaal vergunde capaciteit van de mestverwerkingsinstallatie (20.000 ton/jaar), met dien verstande dat 10.700 m³ mest afkomstig is van de eigen bedrijven van de exploitant en deze van zijn medevennoten die in de nabije omgeving liggen, hetgeen uiteraard een positieve weerslag moet hebben op de gecreëerde verkeershinder. Voorts wordt in het bestreden besluit niet ontkend dat de transporten deels over smalle wegen dienen te verlopen, doch enerzijds wordt het aandeel van deze wegen in het licht van de globale transportafstand genuanceerd en anderzijds bevat het bestreden besluit de verplichting om in uitwijkstroken te voorzien. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen met hun opmerkingen inzake afdwingbaarheid suggereren, gaat het te dezen niet om een vrijblijvende opmerking, doch wel om een verplichting, die in de eerste plaats gericht is tot de exploitant. Het spreekt voor zich dat de bedoelde stroken, ook al wordt zulks niet nader gespecificeerd in het bestreden besluit, dienstig moeten zijn om uitwijkmanoeuvres mogelijk te maken.

De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de verkeersproblematiek op onjuiste wijze zou zijn beoordeeld, noch dat de verwerende partij bij deze beoordeling de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden.

Het vergunnen van een mestverwerkingsinstallatie met een capaciteit van 20.000 ton per jaar kan niet zonder meer op algemene wijze als kennelijk onredelijk worden bestempeld.

Het tweede middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunten van de verzoekende partijen

12. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 52, 3°, b), van Vlarem I, de “artikelen 2 en 3 van de formele motiveringsplicht” en het materiële motiveringsbeginsel. De verzoekende partijen uiten in het bijzonder kritiek op de in het bestreden besluit gehanteerde cijfers betreffende de mestaanvoer en de afstanden tot de woningen. Daarnaast menen zij dat niet afdoende wordt geantwoord op de bezwaren aangaande de verenigbaarheid van de inrichting met de goede ruimtelijke ordening. De passage in het bestreden besluit over de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming als agrarisch gebied, beschouwen zij als een stijlclausule. De overweging dat de mestverwerkingsinstallatie ten dienste staat van het eigen bedrijf en landbouwbedrijven in de omgeving zegt volgens de verzoekende partijen niets over de ruimtelijke inpasbaarheid ervan. Bovendien is deze motivering feitelijk onjuist, nu er in het bestreden besluit sprake is van vier landbouwbedrijven van medevennoten en nu twintig kilometer geen dichte afstand uitmaakt. Ook wordt de verwerende partij verweten de aanwezigheid van een landelijk woongebied in de omgeving niet in overweging te hebben genomen. Uit de zuivere vaststelling van de afstanden tot de woningen wordt voorts volgens de verzoekende partijen niet geconcludeerd hoe de mestverwerkingsinstallatie zich zal verenigen met de ruimtelijke omgeving, terwijl zij hier nochtans wel op hadden gewezen. De summiere motivering over de huidige compacte bedrijfsstructuur, zonder verwijzing naar de oppervlakte, hoogte van de gebouwen en impact naar de omgeving toe, wordt door de verzoekende partijen evenmin als afdoende

beschouwd. Aan het criterium 3.2.3 uit de omzendbrief van 19 mei 2006 wordt in het bestreden besluit niet getoetst. Dat er gunstige adviezen en een stedenbouwkundige vergunning werden verleend, doet volgens de verzoekende partijen ten slotte niets af aan de motiveringsverplichting die op de minister rust.

13. De verzoekende partijen voegen in hun memorie van wederantwoord toe dat niet blijkt dat de minister de overwegingen uit de adviezen tot de hare zou hebben gemaakt en dat de loutere verwijzing naar deze adviezen de motivering niet afdoende maakt. Verder menen zij dat, ook los van de eventuele beroepsbezwaren, de vergunningverlenende overheid dient over te gaan tot een ruimtelijke afweging.

Beoordeling

14. Zoals reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd opgemerkt, tonen de verzoekende partijen de feitelijke onjuistheden inzake de mestaanvoercijfers niet aan.

Aangaande de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming en de goede ruimtelijke ordening, wordt in de uitgebreide motivering van het bestreden besluit onder meer gewezen op de ligging van het bedrijf in agrarisch gebied, op de afwezigheid van huizen in een straal van 100 meter rondom de perceelgrens, de aanwezigheid van een woongebied met landelijk karakter op 450 meter en van een woongebied op 1.500 meter, en van een klein bosgebied op 300 meter. De ligging van de woning van eerste verzoeker is volgens de bestreden beslissing op 100 meter van de perceelsgrens gelegen, en bevindt zich in agrarisch gebied, op ongeveer 150 meter ten zuidwesten van de mestverwerkingsinstallatie. Voorts wordt onder meer gewezen op de aanwezigheid van een groenscherm en van beplantingen met het oog op een landschappelijke integratie van de inrichting, op de mestverwerkingsinstallatie als economisch gegeven ten dienste van het eigen bedrijf en landbouwbedrijven uit de omgeving, en op de ligging van de exploitatie in een structureel aangetast agrarisch gebied, om te besluiten dat de inrichting

verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening.

Wat de beweerde feitelijke onjuistheden betreft, ziet de Raad niet in hoe er tegenstrijdigheden zouden kunnen worden afgeleid uit de overweging dat er “in een straal van circa 100 m rondom de perceelgrens van de inrichting geen woningen gelegen zijn”, “dat het dichtstbijzijnde woongebied, meer bepaald een woongebied met landelijk karakter, op circa 450 m van de inrichting is gesitueerd” en “dat in de omgeving verschillende zonevreemde woningen staan: westelijk 3 vanaf circa 150 m afstand, noordwestelijk vanaf 350 m afstand 7; dat oostelijk op ongeveer 300 m en 370 m afstand 2 landbouwbedrijven voorkomen”. Zelfs indien, zoals de verzoekende partijen stellen, de ten westen van het betrokken bedrijf gelegen woningen niet zonevreemd zouden zijn, dan doet dit op zich geen afbreuk aan de overweging uit het betrokken besluit dat “het een structureel aangetast agrarisch gebied betreft”. Waar het gewestplan het betrokken gebied inkleurt als agrarisch en in het bestreden besluit mestbehandeling en -vergisting terecht worden beschouwd als een agrarische activiteit in de ruime zin, kan de verwerende partij op dit vlak geen stijlclausule worden aangewreven.

Nu de verzoekende partijen in hun eerste middel zelf het belang van de bedrijfsgebondenheid en de aanvoerafstand hebben aangestipt, kunnen zij aan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten dit aspect bij haar ruimtelijke beoordeling van de vergunningsaanvraag te hebben betrokken. Wat de in dit verband aangevoerde feitelijke onjuistheden betreft, kan eveneens worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.

Uit de aangehaalde motieven blijkt wel degelijk dat de aanwezigheid van het woongebied met landelijk karakter door de minister in ogenschouw werd genomen. Waar de verzoekende partijen verder nog suggereren dat de verwerende partij zich in het bestreden besluit beperkt tot een zuivere vaststelling van de afstanden tot de woningen en tot een summiere motivering betreffende de huidige compacte bedrijfsstructuur, maken zij abstractie van de in

deze afstanden impliciet vervatte grootteorde, van de overwegingen aangaande het groenscherp en de landschappelijke integratie, en van de conclusie dat het een structureel aangetast agrarisch gebied betreft.

De verzoekende partijen maken niet met voldoende concrete gegevens aannemelijk dat de beoordeling in de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat. Een verdere beoordeling van de door de verzoekende partijen aangevoerde grieven zou de Raad van State ertoe nopen zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van deze die de overheid heeft gemaakt, hetgeen hij niet vermogt te doen.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 2.800 euro, elk voor een zevende, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys